

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת וירא תשפ"ד

סרקו להורדה

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופטרונות בע"מ
יפה רום 40 ירושלים ת"ו
קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002
www.rachlin.org.il

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת וירא תשפ"ד – האור ניכר מתוך החושך

באמת אומרים המומחים ל'סטריס' ולחוסן שחשוב לנשום ולהעסיק את הנפש ולקבל כח מכל מיני דברים שאדם בדרך כלל מתעניין בהם, כל מיני תחביבים שיש לו, כל מיני עיסוקים שהוא אוהב – להמשיך בהם, גם בזמנים האלה הקשים, דוקא, כדי לקבל את הנשימה הזו.

אז גם הלוחמים, וגם האוכלוסיה הכללית, שהיום הם גם בחינת לוחמים בגלל שגם העורף חזית – צריכים לנשום, לקחת אתנחתא, לנוח, לשחרר את הראש, לא לחשוב על המלחמה, לקבל כח, ללמוד תורה, להתפלל, להגיד תהלים, מי שמצייר – לצייר, לשמוע מוזיקה, לעשות מה שצריך כדי שיהיה כח לגל הבא.

"הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". מה אנחנו יכולים לעשות. צריכים להתפלל, להמתיק את הדינים, שיתבטלו גזירות קשות, שהמנהיגים של המדינה יקבלו את הדעה הנכונה – איך לפעול, מה לעשות, מה לא לעשות, כל הדברים האלה, לדאוג שתהיה אחדות וענוה – אבל גם צריך עוז! "ה' עז לעמו יתן". לא לפחד. רק לפחד מאבא שבשמים ומבית דינו. וצריך סיעתא דשמיא לכל דבר.

הנה, אנחנו רואים בפרשה שלפני שה' יתברך הולך להמטיר אש וגפרית על סדום ועמורה הוא אומר: "המְכַסֶּה אני מאברהם", האם הוא מכסה מאברהם מה שהוא הולך לעשות? ולמה הוא רוצה לגלות לאברהם אבינו? – כי אברהם אבינו הוא אוהבו, "אברהם אֶהְבֵּי". זאת אומרת שה' יתברך מתיחס לבן אדם איך שהאדם מתיחס אליו יתברך, להבדיל, כן, למרות שהוא הבורא ואנחנו הנבראים.

מה שאומר רבינו הבעש"ט הקדוש: "ה' צִלְדָּךְ" – ה' הוא הצל שלך. או אומרים המקובלים: כמו

ערב טוב, שבוע טוב, מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת וירא תשפ"ד. ובשם ה' נעשה ונצליח.

אנחנו בעיצומה של המלחמה, שיהיה לעילוי נשמת הנופלים ולרפואת הפצועים, להחזרת השבויים ולמציאת הנעדרים. ה' ירחם על עמו ישראל. "ה' עז לעמו יתן".

בפרשה אנחנו רואים כמה סוגיות כבדות משקל. ובאמת אברהם אבינו הענק שבענקים, ה' יתברך ניסה אותו בעשרה נסיונות והוא עמד בכולם. והנושא מבחינת 'דרך עץ החיים' שמשך את תשומת לבי: איך בן אדם יכול לעמוד בכל הנסיונות?

וגם הענין של הנסיונות התכופים, אחד אחרי השני – וזה קשור לדור שלנו, למצב שלנו שיש נסיונות ועוד נסיונות ועוד נסיונות, בפרט ובכלל. וזה חלק כנראה מתהליך שנקרא 'חבלי משיח', צירי לידה – בכל פעם שבא איזה ציר זה איזה שהוא נסיון.

אז איך אוספים כח בשביל לעמוד בעוד נסיון ובעוד נסיון? זה לא פשוט. כל אחד בתפקיד שלו, בעמדה שלו, כל אחד מתאימים לו משמים את הנסיונות שהוא צריך לעמוד בהם. אבל שאלו את השאלה הזאת את רבי עקיבא, ורבי עקיבא אמר שכל פעם שבא גל – הוא הוריד את הראש והגל עבר. מאד יפה.

כשהייתי קטן, ילד קטן בחוץ לארץ, היינו טובלים באוקיינוס האטלנטי. והיו שם הרבה גלים. כל פעם שבא גל גדול אתה לא יכול להתמודד, אז אתה מוריד את עצמך ועובר הגל. אבל כשאתה מרים את הראש יש עוד הגל. ואתה מרים את הראש, ויש עוד גל! ובקושי אתה מספיק לנשום ולהוריד את הראש בין גל לגל... זה המצב, רבותי – שצריך לנשום, פשוט לנשום.

שמעוררים מלמטה – מתעורר למעלה, כמו שאתה מתייחס כלפי שמים ככה מתייחסים אליך.

המעלה של אוהב ה' היא מעלה עצומה, אבל זה לא מונע מה' יתברך מצד אחד לקרב את האוהב, מצד שני גם להעמיד אותו בנסיונות כדי לראות אם הוא גם ירא, כמו נסיון העקידה, האם אברהם אבינו הוא רק אוהבו או גם ירא מלפניו – כי צריך גם יראה, וגם צריך יראת העונש וגם יראת הרוממות, וגם יראה שלא נאכזב את אבא שבשמים. גם זה קשה מאד.

ואנחנו רואים שבן אדם מגיב בנסיונות לפי הדרגה שלו. הנה, איך אברהם מגיב – ואיך להבדיל לוט מגיב, שהוא האחין שלו? לוט כשבאים מלאכים להציל אותו, מכל סדום ועמורה להציל אותו ואת בני ביתו, הוא עסוק בהצלת רכושו, עד שהמלאכים צריכים לקחת אותו ולהוציא אותו...! לא תוכל להציל את הרכוש. נכון, אפשר להגיד: 'טוב, זה אנושי. מה, בן אדם רוצה גם להציל את הרכוש שלו'. כן, אבל אצלו זה היה יותר מהרגיל, כן, כי הוא הלך לגור אצל הרשעים האלה בסדום ועמורה כי התאוה לקרבה של מה שהולך שם.

בן אדם צדיק, קשה לו לגור בין רשעים, לא טוב לו בין רשעים, בין אנשים שעושים רע כל היום. והוא דוקא בחר ללכת לשם. גם כל העיר, כל הערים, חמש ערים הולכות להיהרס, והוא דואג ליפעקלאד' שלו כמו שאומרים, לעניינים שלו, לכסף שלו, לרכוש שלו.

וגם הוא מבקש, אומרים לו ללכת להר – הוא מתחיל להתוכח שיהיה לו קשה, שהוא מעדיף ללכת לצוער ולא ללכת להר, ללכת לעיר, לאחת מהערים. למה? – הוא מפחד. פה יש נקודה יפה. הוא מפחד להיות בקרבתו של אברהם אבינו, כי אצל אברהם אבינו יחשב לרשע. בסדום הוא לא נחשב לצדיק, אבל עובדה שה' מציל אותו. הוא בכלל לא מבין למה ה' מציל אותו.

יש כמה סיבות למה ה' מציל אותו: סיבה ראשונה – כי הוא אחין של אברהם אבינו, וגם הוא ריחם על אברהם אבינו, ככה מביא רש"י – כשאברהם אמר אצל פרעה ששרה היא אחותו הוא שתק ולא הלשין על אברהם. הוא חס על אברהם, אז ה' חס עליו. מדה כנגד מדה. יפה מאד.

אבל יש את הסוד: שממנו יוצא משיח. אחרי כל הגלגול הלא מובן כל כך בשכל המוסרי הפשוט של מה שהיה שמה במערה עם הבנות – ובכל זאת, משם יוצאת רות המואביה, ומשם יוצא דוד המלך, מדוד המלך יוצא משיח בן דוד.

"מצאתי דוד עבדי. היכן מצאתיו? בסדום".

למה הדבר הוא ככה? יש מצד אחד תחבולות שה' עושה – הסטרא אחרא עושה תחבולות לטמא ולפגוע

ולהחטיא ולעשוק את הנשמות ואת הניצוצות – להבדיל, ה' יתברך עושה תחבולות להערים על הסטרא אחרא ולהביא את הישועה.

בכל נסיון, יש את מה שהיצר הפרטי והכללי רוצה, ויש את מה שלהבדיל ה' רוצה – כי המציאות היא מציאות אחת, אלה לא שתי מציאויות, זו אותה מציאות. והקליפה שומרת על הפרי. ו"בְּתַחֲבֹלוֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ מִלְחָמָה". אז הקליפה חושבת שהיא תבלע את כל הקדושה, אומר רבי נחמן מברסלב הקדוש זי"ע, היא בולעת בולעת עד שנתקע לה בגרון, ואז היא מקיאה את הכל, ואז גם היא מקיאה את החיות שלה – היא מתה.

אז זה התהליך הזה, שהסטרא אחרא בולעת את הניצוצות של הקדושה על ידי עוונותיהם של ישראל רחמנא לצלן, אבל כשהיא כבר חושבת שהיא הולכת לנצח – היא לא יכולה לנצח כי "נצח ישראל לא ישקר", ואז היא מקיאה את הכל וגם היא מתה, שזה מתי? – בגאולה השלמה, כשה' יתברך מבטל את היצר הרע הפרטי והכללי והעולם הופך להיות עולם טוב באמת, כי העולם הזה כרגע נקרא 'עולם השקר' – רובו רע, מיעוטו טוב.

חשבת השבוע שהרבה שקרים יכולים לכסות על האמת. עוד שקר ועוד שקר, רואים את זה, עוד שקר ועוד שקר – זה מכסה על האמת. אבל בסוף ה"אמת מארץ תצמח". היא תצמח. אף אחד לא יכול לעצור את זה. מה המחיר? כמה זמן? כמה קשיים? – ה' יעזור... בסוף היא תצמח. וחלק מהגאולה זו גאולת האמת.

אם כן, יש את הסיפור של לוט, שהוא ניצל כדי להציל את המשיח. ואברהם אבינו, בסוף הוא כן מתקרב אליו בחזרה להר. אברהם אבינו עוזב את ההר, כי בגלל שנחרבו סדום ועמורה וכל הערים, פסקו משם עוברי דרכים – אז אין לו איך לקיים את השליחות שלו של הכנסת אורחים, לכן הוא יורד משם, הוא אז משם, וגם כדי שלא יתקרב לוט, כי יצא ללוט שם רע על מה שהיה במערה.

אז הנה היחס הלא פשוט הזה. כבר נפגע אברהם אבינו פעם אחת מלוט – כשה' יתברך לא דיבר אתו כי לוט הרשע היה אתו, עד שהוא פרש ממנו, "הִפְרָד נָא מֵעָלַי". ועכשיו פעם שניה, אברהם אבינו מזדרז ומתרחק ממנו בגלל שיצא עליו שם רע, שאדם צריך לשמור כמה שהוא יכול שיהיה לו שם טוב – אם אפשר. לא הכל תלוי בבן אדם, כן? יש רשעים שמוציאים שם רע סתם. אבל פה זה לא היה סתם. היו דברים בגו.

ונסיון רודף נסיון זה דבר מאד קשה, האינטנסיביות והקושי של לעמוד בנסיונות.

למשל, החיילים, כשנלחמים יום-יומיים, זה לא כמו להלחם שבוע בלי לישון. זה לא כמו להלחם חודש-חודשיים, או שנה או שנתיים במלחמות הקשות שהיו. זה לא אותו דבר. זה לא אותו דבר מלחמה שהיא רק בחזית ומלחמה שהיא בכל המדינה. אז יש נסיונות ויש נסיונות.

כשהקושי גובר אדם צריך להיות שמח בחלקו. יש לו כוס תה? – ברוך ה'! יש לו איפה לישון? – ברוך ה'! יש לו מקלט? – ברוך ה'. יש מה לאכול? ברוך ה'. אף אחד לא נפגע? ברוך ה'. מהדברים הכי פשוטים כמו שאני אומר, הוא נושם? ברוך ה'. על כל דבר הכי קטן להודות לה', כי זה לא מובן מאליו. זה גם נותן כח. להסתכל על כל דבר קטן שיש לנו – ברוך ה', וגם על צרות שאין לנו – ברוך ה'.

ולהתפלל כמובן, ולהצטער על כלל עם ישראל – אבל לא להכנס לדכאון וליאוש, כי זו כבר עצת היצר הכללי, וגם כן העצה של האויבים שרוצים ש"נהי בעינינו כחגבים" ונפחד מהצל של עצמנו. אז "בְּתַהַבְלוֹת תַעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה". תעשה לך מלחמה – זה גם בנפש, וגם ברוח, וגם באמונה.

עכשיו המלחמה היא לא רק בחזית, המלחמה היא גם מלחמה נפשית ורוחנית. והיא המלחמה הכי חשובה – כי אם בן אדם נפגע בנפשו וברוחו, אז איך בדיוק הוא יתפקד במלחמה המעשית? איך הוא ישרוד? לכן צריך לשמור על הנפש שלנו, של הילדים ושל כלל העם, ולפחד רק מאבא שבשמים ומבית דינו.

רואים בפרשה, מביא רש"י, שכשה' יתברך העניש את סדום ועמורה, אז "וְהָיָה" – שם הוי"ה ובית דינו, גם בית דינו. זו ענותנותו של ה' יתברך, שיש לו גם בית דין. לכאורה הוא צריך בית דין? הוא לא צריך בית דין. אין לנו תפיסה והשגה כלל בגדולתו של הבורא יתברך שמו. אבל ככה הוא נוהג, יש לו בית דין. ויש לו מלאכים, יש לו שליחים. לא כל דבר הוא בעצמו מדבר עם הנביא, יש לו גם מלאכים, שולח גם מלאכים. והכל בדקדוק – אם אלה מלאכי רחמים, מלאכים מצד הדין או מצד החסד. כל מלאך יש לו את השליחות שלו.

וגם המלאכים שבאו בפרשה, הם נענשו כי הם אמרו ש"משחיתים אנחנו", כאילו הם משחיתים את סדום ועמורה. ובסוף הם היו צריכים להודות שהם לא יכולים לעשות כלום, זאת אומרת שהכל משמים, אין להם עצמאות. למלאכים אין עצמאות משלהם. אין להם יצר הרע. ויש בזה דברים עמוקים מאד בקבלה – האם יש להם בחירה כל שהיא או לא, בכל זאת הם נבראים.

אז הפרשה הזו עמוסה בנסיונות. נסיון העקידה הוא הנסיון הקשה. בפרשה הבאה נראה בעזרת ה' ששרה אמנו נפטרה כתוצאה מהעקידה. אז אנשים אומרים:

"אברהם אֱהָבֵי" וככה קורה לו? אז חכמים אומרים, אם ליראי ה' ולאהבי ה' כך, אז מה לרשעים!! מבינים? ה' יתברך הוא הבורא, הוא לא נברא. כולנו שייכים לו. כולנו שלו. הוא נותן לנו כח לעשות חיל. הוא מחיה, זן ומפרנס. הוא הכל. "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים".

אז המעלה שלנו היא להגיע ליראת שמים. יראה כוללת בתוכה גם אהבה וגם יראה במובן הרחב של המלה. וכל הנסיונות שבאים על הצדיקים הם כדי לכפר אם יש איזה עוון מגלגול זה או מגלגול אחר, או כדי להרבות להם שכר או כדי להגן על הדור.

אברהם אבינו ניסה להתפלל וללמד זכות על הרשעים בסדום ועמורה – שזה בעצם תיקון של נח, שהוא לא ביקש רחמים על רשעי דורו. אברהם אבינו הוא מרכבה לחסד, לספירת חסד. 'חסד' – זה אהבה, זה נתינה, זה השפעה, זה אהבה. ולכן הוא גם אמר "לו ישמעאל יחיה לפניך". ולכן היה לו צער מתי ששרה אמרה לגרש את הגר ואת ישמעאל, שהתחיל להתקלקל ולעבוד עבודה זרה. ה' אמר לשמוע בקול שרה כי היא היתה גדולה ממנו בנביאות, היא היתה נביאה גדולה יותר.

אז אנחנו רואים שרק חסד מביא קלקולים. ורק דין, כמו שיצחק אבינו היה מרכבה לדין, לגבורה – גם מביא קלקולים, שיצא ממנו עָשׂוּ. היחידי שמטתו היתה שלמה זה יעקב אבינו – מדת האמת, מדת התפארת, מדת הרחמים – הקו האמצעי. הקו האמצעי, זו האמת.

אז אי אפשר היה להגיע לקו האמצעי לכתחילה. היה צריך קודם חסד, אחר כך דין – אחר כך בא הקו האמצעי ומכריע בין חסד לדין. ורחמים, מתי שצריך רחמים – רחמים. לרחם על אכזרים, אומרת התורה, זה לא טוב, בסוף מתאכזרים על חפים מפשע. זה הענין.

ולכן בחיר האבות הוא יעקב אבינו, ועם ישראל נקרא על שם ישראל. ישראל, זה יעקב אבינו. שנים עשר השבטים כולם היו צדיקים, מטתו היתה שלמה.

אז מצד אחד, הוא עשה תיקון בזה שהוא ניסה להציל, 'אולי יש צדיק', 'אולי יש עשרה', 'אולי יש חמשים' כל הסיפור. מצד שני, היה צריך לפחות שיהיו עשרה צדיקים כדי להגן על כל עיר. היו חמשה ערים, לכן הוא התחיל מחמשים. ולא היה. לא היה אפילו כלום. לא היה מי שיגן, היה צריך לסלק אותם משם, את לוט את אשתו ואת בנותיו. החתנים גם כן היו רשעים. החתנים גם לא האמינו שה' משחית את המקום.

אלה גם כן נקודות מענינות מאד, מאד: איך בן אדם מגיב – הוא נמצא בתוך העיר שלו, עם המנהגים המושחתים של העיר שלו, הוא רגיל בזה, זה נראה לו,

בן אדם חי בהרגלים שלו גם אם הוא קדוש עליון, הוא חי בהרגלים שלו, במה שהוא רגיל. אם באה איזו דרגה שהוא לא רגיל אליה, כמו התערבות כזו מלמעלה לשנות את הטבע ולהחזיר אותה לצעירותה – אז זה מצחיק, באמת מצחיק. באמת אין לנו כלים. אין לנו כלים.

אז גם בדור שלנו, שמתקרבים בעזרת ה' מתי שהוא – לא יודעים מתי, לא יודעים איך, לא יודעים מי, לא יודעים מה – מתי שהוא תבוא הגאולה, אנחנו צריכים להבין שיש בורא עולם ושהוא משגיח על העולם, כרגע בהסתר פנים, ולאט לאט הוא הולך ומתגלה, ובסוף הוא יתגלה. האם יהיו לנו כלים לעמוד בזה, או לא? – כל אחד לפי דרגתו. הרשעים כנראה יצחקו או יזלזלו או ימרדו, לך תדע, כל אחד לפי מה שהוא.

הנה, אשתו של לוט מה היתה צריכה להסתובב ולהסתכל? אז אומר רש"י משהו מוזעזע, למה היא נענשה והפכה להיות נציב מלח? – כי היא אמרה ללוט: 'למה אתה נותן מלח למלאכים? גם את המנהג הזה המגונה הבאת לפה? הרי איפה הוא למד לשים מלח על השולחן? – אצל אברהם אבינו. כמו שלפי ההלכה על כל קרבן צריך שיהיה מלח, נכון? אז יש מלח על השולחן. 'המוציא לחם מן הארץ', טובלים את הפת במלח. אז זה הפריע לה, שהמנהג הזה הלא טוב הגיע אליה הביתה. היא כבר רצתה להוציא את לוט לגמרי מחוץ לדרכו של אברהם אבינו, דרך ה'. זה הפריע לה.

יש אנשים שהם נהיים 'אנטי' התורה שהדבר הכי קטן שמזכיר איזו הלכה, זה מפריע להם, לא יכולים לסבול את זה. מה קרה אם הוא שם מלח?! שיהיה להם טעים, מה קרה...?! בא אורח, לא תשים לו מלח, מה? זה הפריע לה. אז היא היתה בעצמה מרשעת.

ולמה היא היתה צריכה להינצל? בגלל שבאו להציל את לוט בגלל כל הסיבות. היא היתה אשתו – טוב, בסדר, אז זה לפנים משורת הדין. אבל העמידו אותה בנסיון, והיא לא עמדה בנסיון. אם את בעצמך מרשעת ואותך מצילים, אל תסתכלי בעונש שה' מעניש רשעים כמוך. והיא הוזהרה שמי שישתכל ימות. הסקרנות, היצר הרע הזה של לראות את השני נענש, לא יודע, אבל היא נענשה במה שזלזלה.

פלא פלאים. פלא פלאים. הפרשה מלאה סודות. ככה כל התורה.

לחיים! לחיים! שנתחזק כולנו לעבודתו יתברך, 'ה' עז לעמו יתן!' 'עז וחדוה בְּמִקְמוֹ!'! להתחזק!

וגם כל התקופה הזו תעבור, ויבואו תקופות יותר טובות והגאולה השלמה במהרה!

לחיים! לחיים! לחיים! כל טוב סלה.

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

לתושבים בסדום ועמורה היה נראה הכל טוב – לרצוח ולעשות את כל מה שהם עשו שמה, כשהיתה בחורה שעשתה חסד עם אורח ואז מרחו אותה בדבש ושמו אותה על החומה כדי שהדבורים יאכלו אותה. זה "הַפְּצֵקְתָּהּ". זו הצעקה שלה. דברים חמורים מאד.

כל זה בא להם, אומרים חכמים, כי היה שמה שפע רב דוקא, לא היה חסר להם כלום, היו להם חיים של מה שנקרא 'שגשוג כלכלי' כזה גדול שכבר לא ידעו במה להתעסק, אז התחילו להיות רשעים בסוף, עד שהם היו ממש ב'הפכיות הצורה' מהקדושה לגמרי, עשו דברים כל כך רעים.

אז הנה, באים מלאכים מהשמים, באים ללוט. הם יודעים מי זה לוט. הם יודעים שהוא אחין של אברהם אבינו, יודעים מי זה אברהם אבינו – הם יודעים שהוא נשיא הדור, יודעים שהוא קדוש, יודעים הכל, ברור. זה לא משהו נסתר. וכשלוט אומר לחתנים 'בואו, בואו, צריך ללכת מפה כי ה' הולך להחריב את העיר' – הם לא מאמינים לו. הם צוחקים. זה צריך להדאיג אותנו הדבר הזה, שלא מאמינים וצוחקים.

זאת אומרת שבאה מדרגה גבוהה מאד, מלאכים, באים להציל אותם, שלא מגיע להם לרשעים האלה, החתנים האלה, שיצילו אותם. ובכל זאת באים להציל אותם, כי בכל זאת הם קשורים – והם לא קולטים, לא יכול להיות שיש דבר כזה – שיש מלאכים, שהבורא יתברך בא להעניש עכשיו את כולם ולהחריב את העיר, לא. זה מעל היכולת...

אנחנו גם כיום, להבדיל אין סוף הבדלות, בדור שרגיל מאד בהסתר פנים ובשכל ובמדע ובכל היכולות שאדם פיתח. ויכול להיות שישנם אנשים שלא מאמינים שיש בורא, שהוא משגיח, שהוא יתגלה, שתבוא הגאולה. הם לא מאמינים. ראינו את זה כבר בדורו של נח – שמצד אחד הם ידעו את בוראם ומרדו, ומצד שני מאה ועשרים שנה הוא בנה את התיבה כדי שאולי הם יעשו תשובה, והם לא עשו תשובה. הם רצו גם להרוס את התיבה ולהרוג אותו. זאת אומרת, יש דרגות של רשעות מזוקקת כזו, ממש רשעות בלי גבול, שגם כשבאים ונותנים הזדמנות – הבן אדם לא קולט, לא קולט, לא מאמין, הוא צוחק, הוא צוחק. זה מפחיד.

להבדיל אין סוף הבדלות, שרה אמנו הצדקת שאין כמותה, אבל היא היתה כבר זקנה כשבפרשה מבשרים לה שיהיה לה בן – היא צחקה כי זה לא הרגיל. מצד אחד, היא היתה נביאה בדרגה גבוהה יותר מאברהם אבינו. אבל בדרך הטבע היא כבר לא היתה במצב של להוליד ילדים, היא היתה זקנה. פתאום משמים ה' רוצה שהיא תוליד ילד וזה הכל, להחזיר אותה לימי עלומיה, וגם את אברהם, שגם הוא היה זקן. טוב, מה, לא יכול להיות דבר כזה? הנה, היא צחקה. זה הצחיק אותה, כי זה לא הרגיל.

מתוך נפשי – ונשמרתם מאד לנפשותיכם

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

י"ז מרחשון תשפ"ד

- א. במלחמה יש צער, חרדה ודאגות – צריך להלחם בכל אלו. "עֲזֹר וְחַדְדָהּ בְּמַקְמוֹ".
- ב. חייבים לשמור על הנפש ועל הרוח, של הפרט ושל הכלל. לכן יש לעבוד בחזקה על השמחה – שמחה מעל טעם ודעת!
שמחה של מצוה! שמחה של דבקות! שמחה של תורה!
השמחה האמתית מונעת את הסתלקות האור האלוקי!
והיא מאפשרת יכולת תפקודית מעשית – שהיא פיקוח נפש בזמן מלחמה.
- ג. "ה' איש מלחמה" – המלחמה היא משמים, גם המעשית וגם הרוחנית.
- ד. העולם הזה אינו קל. באים לכאן לתקן ולהתמודד ולעמוד בנסיונות.
- ה. משמים נקבע מה אורך חייו של אדם ומתי וכיצד יסתלק מהעולם. לכל אחד החשבון שהוא פורע על חובותיו – מגלגול זה ומגלגולים קודמים.
- ו. על מנת להמתיק את הדינים, יש להתבטל בפני הקב"ה.
- ז. תמיד יש לשפר את מעשינו, דיבורינו וכוונתנו.
- ח. על מנת להחזיק מעמד לטווח הארוך במלחמה: יש לשמור על קור רוח, 'מח שליט על לב'. יש לעשות את ההשתדלויות הנכונות כדי למנוע קטרוגים, להתפלל ולבקש רחמים ולעסוק בתורה.
- ט. יש לשמור על סדר יום ולא לוותר על לימוד תורה ועל תפילה, "כי הם חיינו ואִךָ ימינו וְבָהֶם נִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה", ולשמור על הכלל "בכל דרכיך דָּעָהוּ". דבקות, בירור, מלחמה.
- י. חסד. זיכוי הרבים. ערבות הדדית.
- יא. עלינו להתחזק באהבת ישראל ובאחדות אמתית.
- יב. יש להזהר בשמירה על הקדושה – ולהזהר ביותר מהכפירה, שהיא מטרתהעל של היצר הרע הכללי, הנלחם בעם ישראל ובתורת ישראל.
- יג. ה' ית' – הוא הנותן לנו כח לעשות חיל!
יש להמנע מלשון הרע ומכל חולשה ביראת שמים!

ובס"ד "ה' עֲזֹר וְחַדְדָהּ בְּמַקְמוֹ" וננצח במלחמה, ובא לציון גואל במהרה ברחמים!

לחיים! לחיים! לחיים!
להתחזק ב'דרך עץ החיים'!